

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Jesús t'espera cada diumenge

Ja fa setmanes que ens trobem de ple a l'estiu i en el temps litúrgic anomenat temps ordinari. Pot semblar que durant aquestes setmanes no celebrem res de rellevant. Tanmateix, és precisament a la vida de cada dia que Crist es fa present i ens anima a conèixer-lo, a estimar-lo i a seguir-lo.

Per als cristians el dia més important de la setmana és el diumenge, el dia del Senyor. És possible que molts tingueu alguns dies de vacances i sortiu dels vostres pobles i ciutats. Encara que sigui així, no oblideu que Crist ens espera cada diumenge a l'Eucaristia per compartir amb nosaltres la seva vida, la seva mort i l'alegria de la seva Resurrecció.

Avui voldria compartir amb vosaltres alguns noms amb què la tradició cristiana s'ha referit a aquest dia. Espero que ens ajudin a viure amb més intensitat i goig la celebració de diumenge.

Sabem que els primers cristians van relacionar el diumenge amb la resurrecció de Jesús. Aquest dia era per a ells la Pasqua setmanal, una petita Pasqua. També nosaltres tenim l'oportunitat, cada setmana, d'unir-nos a Crist i d'anar-nos convertint en persones ressuscitades que serveixin amb alegria als germans.

El diumenge és anomenat també el primer dia de la setmana. Al llibre del Gènesi podem llegir que, el primer dia de la creació, Déu va crear la llum (cf. *Gen* 1,1-4). Els cristians, des de fa segles, han relacionat la creació amb la resurrecció de Jesús. La resurrecció és una nova creació, en què Jesús és el primer ressuscitat. Aprofitem aquesta festa per donar gràcies a Déu per la bellesa de la creació i per conèixer més Jesús. Ell és la llum del món (cf. *Jn* 8,12). Que ell ens ajudi a ser petites llànties que donin claredat i escalf als més necessitats.

El papa sant Joan Pau II, a la seva carta apostòlica *Dies Domini*, es refereix al diumenge com a «dia d'alegria, descans i solidari-

tat» (N. 55-73). Certament és una festa alegre, perquè ens trobem amb Jesús ressuscitat. Cada diumenge podem veure realitzades les paraules que va dir el Senyor abans de la seva Passió: «Vosaltres estareu tristos, però la vostra tristesa es convertirà en alegria» (*Jn* 16,20). És un dia de descans en què podem gaudir de la natura i de la companyia dels nostres familiars i amics. I també, ja des dels inicis del cristianisme, és un dia de solidaritat en què recordem els més pobres i compartim amb ells els dons que Déu ens ha donat. És per això que el papa sant Joan Pau II diu que diumenge és una «gran escola de caritat, de justícia i de pau» (*Dies Domini*, 73).

Benvolguts germans i germanes, tal com van dir fa segles els màrtirs d'Abitínia, sense diumenge no podem viure. Demanem al Senyor que aquesta festa setmanal renovi les nostres forces i ens converteixi en testimonis del Regne de Déu.

ENTREVISTA

Investigar el patrimoni

GEMMA MAGRE RAMÍREZ

L'alumna de l'Institut Jaume Huguet de Vallès Gemma Magre ha estat guardonada amb el *Premi Gaudí a treballs de recerca de Batxillerat i projectes de cicles formatius de Grau Superior*, que convoca l'Ateneu Universitari Sant Pacià de Barcelona i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, i que té com a finalitat «reconèixer l'esforç de l'alumnat en l'aprenentatge i en la recerca del fet religiós». El primer premi li ha estat concedit pel treball de recerca *L'ermita dels sants metges de Sarraí. Simbologia i abast social*.

Per què vas triar el tema i què vas descobrir?

Tenia clar que volia investigar sobre la simbologia que hi ha darrere l'arquitectura de l'ermita dels Sants Metges de Sarraí. Té un simbolisme diferent i únic. Començant per la teulada, que és un vaixell col·locat del revés en què el campanar fa de timó, seguint per l'interior, on el nombre de fileres de bancs no és casualitat —a la dreta hi ha nou bancs i a l'esquerra vuit, representant les costelles d'Adam i Eva—. I acabant per una de les parts més importants de l'ermita: la famosa reixa-vidriera, que simbolitza l'eucaristia.

Com vius la fe?

Intensament! A la meua família som catòlics practicants. El fet de ser creient et fa ser coherent i sovint t'impulsa a anar a contracorrent; és difícil, en la societat actual, però necessària a la vegada. Mai m'han posat impediments pel simple fet de ser-ho; ans al contrari: a vegades s'han encuriosit, i tot.

Què vols estudiar i per què creus que cal conèixer bé el patrimoni religiós que tenim?

De sempre he tingut clar que volia ser mestra, ja que l'art de la transmissió del coneixement és una cosa que m'apassiona des de petita. L'any vinent estudiaré Pedagogia i Educació Primària. El saber et fa ser una persona rica en diferents àmbits. És per aquest motiu que crec que has de conèixer un mínim del patrimoni i de la religió que t'envolta.

Oscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Final d'etapa. El camí segueix

Un universitari m'explicava que fa uns dies es va graduar. Gran festa. Els anys passats a les aules, bé que s'ho mereixien. Moments entranyables de felicitacions de la família, dels amics i dels companys. Acabat l'acte acadèmic, anaren a sopar la colla amb la qual sempre s'ha relacionat més. Després a la discoteca.

Tot just arribat a casa, de matinalda, notà que li faltava alguna cosa. Entrà a la seva habitació. Es posà còmode. El que li faltava era donar gràcies a Déu. Es tragué la roba de mudar i es posà el pijama. S'agenollà al costat del llit, com la majoria de nits. Inclina el cap, fins tocar a terra. Es deixà endur pel silenci de la seva cambra i per la presència de Déu. Volia sentir-se petit davant la seva grandesa. Fer un acte de fe agrait per tant de bé rebut. Recordar els homes i dones que l'han ajudat a ser i a estimar: els pares, els avis, els germans, la família, els mestres i les mestres de la primera escola i els companys de la infantesa i de l'adolescència, els professors i els companys de l'etapa universitària... i tants d'altres.

És bo que segueixis reflexionant i discernint. En aquesta etapa que

acabeu, heu anat unint la vostra història personal amb les dels homes i dones que s'han creuat en el vostre camí, els que estimen i els que voldrien ser estimats, els qui ploren sols o acompanyats, els qui somriuen o riuen esperançadament, els que res poden esperar i els qui ho esperen tot de Déu. També els qui poden i volen construir un món més fraternal. Afegeu-hi el vostre esforç, malgrat les pors i les mandres.

Demà reprendreu la vida quotidiana. Encetareu amb els companys i companyes la nova etapa, la de retornar el que heu rebut, que és i molt. Estimeu l'etapa que us correspon protagonitzar, fidels a les vostres conviccions i als qui us han precedit, compromesos amb els qui us seguiran i ajudareu a créixer. I també fidels a Déu, al Déu dels vostres pares, que en Jesús ens ha ensenyat a caminar per la vida estimant amb l'amor que no passarà mai. «L'amor és pacient, és bondadós; l'amor no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és groller ni interessat, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de fer el mal, sinó que troba el goig en la veritat. Tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. L'amor no passarà mai» (1Co 13,4-8).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Enviados

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

La celebración de hoy nos llena de alegría. El Evangelio narra un acontecimiento extraordinario que manifiesta la grandeza de Dios. También hoy, miramos ilusionados a miles de jóvenes que en Lisboa finalizan la JMJ. En ambos acontecimientos distinguimos tres momentos.

Primero: la llamada del Señor. Jesús tomó consigo a los apóstoles Pedro, Santiago y Juan «y los llevó aparte, a un monte alto». Los jóvenes se han reunido, siguiendo una llamada particular, en una experiencia de Iglesia universal.

Segundo: El encuentro con la grandeza de Dios. En el monte Tabor, Jesús se transfiguró, se oyó la voz del Padre: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Los apóstoles constataban la gran-

deza de Dios y la pequeñez de sus personas. El Papa, en un mensaje previo, decía a los jóvenes que soñaba con que, en la JMJ, volvieran «a experimentar la alegría del encuentro con Dios y con los hermanos y las hermanas».

Tercer momento: el retorno con Jesucristo a los hermanos. Solamente contando con la ayuda del Señor, los apóstoles pudieron caminar y llevar la alegría y la esperanza en sus corazones confortados. Los miles de jóvenes, movidos por el Espíritu, renovados en su llamada a la santidad y a la evangelización, desde la JMJ regresarán gozosos a sus países.

Que nuestra Señora del Camino, nos conceda la alegría de marchar todos juntos, en estilo sinodal, siendo portadores de Jesucristo.

Lectures de la missa diària i santoral

7. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,4b-15 / Sl 80 / Mt 14,22-36]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (*Cayetano*, Vicenza, 1480 - Nàpols, 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524). Sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelità.

8. □ Dimarts [Nm 12,1-13 / Sl 50 / Mt 15,1-2.10-14]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos. Sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

9. ■ Dimecres [Os 2,14b.15b.19-20 / Sl 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa. Sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Càndida Maria Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.

10. ■ Dijous [2Co 9,6-10 / Sl III / Jn 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III). Sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Divendres [Dt 4,32-40 / Sl 76 / Mt 16,24-28]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió. Sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Dissabte. [Dt 6,4-13 / Sl 17 / Mt 17,14-20]. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustinà.

13. □ † Diumenge vinent, diumenge XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1Re 19,9a.11-13a / Sl 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs. Màrtirs claretians de Barbastre (1936). Sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr. Beat Josep Tàpies i companys, prev. mrs., del bisbat d'Urgell.

LA TRANSFIGURACIÓ DEL SENYOR

Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,9-10.13-14)

Tot mirant la visió, vaig veure que posaven uns trons, i un Vell venerable s'hi assegué. El seu vestit era blanc com la neu i els seus cabells com la llana blanquejada. El tron on seia era de flames i les rodes de la seva carrossa eren de foc ardent. Davant d'ell naixia i corria un riu de foc. Els seus servidors eren mil milers, els seus assistents deu mil miríades. El tribunal s'assegué i foren oberts els llibres. Després, tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al Vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

Salm responsorial (96)

R. *El Senyor és rei, l'Altíssim sobre la terra.*

El Senyor és rei. La terra ho celebra, / se n'alegren totes les illes. / Foscor i nuvolades vetllen entorn d'ell, / justícia i raó sostenen el seu tron. R.

Es fonen com cera les muntanyes / davant del Senyor de tota la terra. / El cel proclama la seva justícia, / i tots els pobles contempen la seva glòria. R.

Perquè vós sou el Senyor, / l'Altíssim sobre tota la terra, / i excels per damunt de tots els déus. R.

Lectura de la segona carta de sant Pere (2Pe 1, 16-19)

Estimats, tot el que us vam fer saber del poder i de la vinguda gloriosa de Jesucrist, el nostre Senyor, no era tret de faules hàbilment teixides. Nosaltres mateixos vam contemplar amb els nostres ulls la seva grandesa, quan rebé de Déu Pare honor i glòria, i una veu que venia de la glòria majestuosa de Déu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui jo m'he complagut». Aquesta veu del cel, nosaltres la vam sentir quan érem amb ell a la muntanya santa. Això ens ha confirmat les paraules dels profetes, i vosaltres fareu bé d'escoltar-les amb tota atenció, ja que són una llum que fa claror en un lloc fosc, mentre espereu que neixi el dia i l'estrella del matí surti a l'horitzó dels vostres cors.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així.

Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven.

Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués resuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressucitar d'entre els morts».

Lectura de la profecia de Daniel (Dn 7,9-10.13-14)

Durante la visión, vi que colocaban unos tronos, y un anciano se sentó; su vestido era blanco como nieve, su cabellera como lana limpiísima; su trono, llamas de fuego; sus ruedas, llamadas. Un río impetuoso de fuego brotaba delante de él. Miles y miles le servían, millones estaban a sus órdenes. Comenzó la sesión y se abrieron los libros.

Mientras miraba, en la visión nocturna vi venir en las nubes del cielo como un hijo de hombre, que se acercó al anciano y se presentó ante él.

Le dieron poder real y dominio; todos los pueblos, naciones y lenguas lo respetarán. Su dominio es eterno y no pasa, su reino no tendrá fin.

Salmo responsorial (96)

R. *El Señor reina, altísimo sobre la tierra.*

El Señor reina, la tierra goza, / se alegran las islas innumerables. / Tiniebla y nube lo rodean, / justicia y derecho sostienen su trono. R.

Los montes se derriten como cera / ante el dueño de toda la tierra; / los cielos pregonan su justicia, / y todos los pueblos contemplan su gloria. R.

Porque tú eres, Señor, / altísimo sobre toda la tierra, / encumbrado sobre todos los dioses. R.

Lectura de la segunda carta de san Pedro (2Pe 1,16-19)

Queridos hermanos:

Cuando os dimos a conocer el poder y la última venida de nuestro Señor Jesucristo, no nos fundábamos en fábulas fantásticas, sino que habíamos sido testigos oculares de su grandeza.

Él recibió de Dios Padre honra y gloria, cuando la Sublime Gloria le trajo aquella voz: «Éste es mi Hijo amado, mi predilecto». Esta voz, traída del cielo, la oímos nosotros, estando con él en la montaña sagrada.

Esto nos confirma la palabra de los profetas, y hacéis muy bien en prestarle atención, como a una lámpara que brilla en un lugar oscuro, hasta que despunte el día, y el lucero nazca en vuestros corazones.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús se llevó a Pedro, a Santiago y a Juan, subió con ellos solos a una montaña alta, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo.

Se les aparecieron Elías y Moisés, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y le dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bien se está aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisés y otra para Elías».

Estaban asustados, y no sabía lo que decía.

Se formó una nube que los cubrió, y salió una voz de la nube: «Éste es mi hijo amado; escuchadlo».

De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos.

Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie lo que habéis visto, hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos». Esto se les quedó grabado, y discutían qué querría decir aquello de «resucitar de entre los muertos».

COMENTARI

Jesús es manifesta Transfigurat

La Transfiguració (1517-1520), de Rafael Sanzio. Pinacoteca Vaticana, Ciutat del Vaticà (Itàlia)

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Jesús, després d'anunciar als seus deixebles que vindria la seva passió i la seva mort, i sabent que s'acostaven dies difícils, se'ls manifesta amb tota la seva glòria, transfigurat, i amb plena relació amb Déu Pare i l'Esperit Sant. Al mateix temps es mostra dialogant amb Moisès i Elies representants de la Llei i els Profetes del poble d'Israel.

L'experiència que Pere, Jaume i Joan viuen al Tabor, la recordaran moltes vegades. Han tingut un breu tast del que un dia tindran per sempre, seguint el missatge de Jesús; al mateix temps, aquells moments de llum, bellesa i felicitat els donaran forces per suportar amb esperança i paciència les situacions de foscor i de dolors que hauran de passar.

Els voldrien que l'esclat lluminós de Jesús no tingués fi. Per això, proposen construir unes cabanes allà on es troben. Però abans han d'escoltar-lo, seguir-lo i omplir-se del seu amor i pau, i començar a viure d'acord amb el seu ensenyament.

Ja sabem que la creu, el dolor i la mort no són el final de tot. El gran do de l'Evangelí que hem rebut, ens ho recorda i ajuda a viure cada dia amb esperança; però ens van molt bé les experiències lluminoses de la fe que puguem tenir.

Cal cercar aquests moments: en els signes sagrats que Ell ens ha donat, i en la pregària i la meditació de la seva Paraula. I ens cal descobrir-los, perquè Déu se'ns va manifestant, encara que els fets no siguin espectaculars ni massa extraordinaris.

De vegades ens costa pujar a la muntanya al costat de Jesús, i fer experiència amb Ell, del seu amor, del seu missatge i de la seva divinitat. Les realitats que ens envolten i ens toquen de viure cada dia ens poden arribar a esclavitzar i fer creure que tot s'acaba en el que avui captem els nostres sentits corporals.

Però alerta, també ens pot costar de baixar a la realitat concreta de la pròpia vida, i podem arribar a pensar que en el nostre món d'avui, no som cridats a millorar-lo i transformar-lo, en bé dels germans, seguint el que Jesús vol i espera de nosaltres, amb les facultats que ens ha donat.

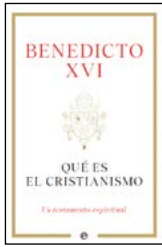
No podem deixar l'oració, la contemplació i els moments lluminosos de la fe.

Al mateix temps hem de treballar en tot el que ens correspon de realitzar en la nostra realitat present, amb tots els dons que el bon Déu ens ha regalat.

LLIBRES

Què es el cristianisme. Un testament espiritual,

de Benet XVI. Aquest llibre de 264 pàgines, editat per La Esfera de los Libros, és un recopilatori dels assaigs, cartes i discursos que el papa emèrit, Benet XVI, va escriure en els darrers anys del seu retir al monestir *Mater Ecclesiae*. Aquesta edició ha anat a càrrec del seu biògraf italià, Elio Guerriero, i del seu secretari personal, Georg Gänswein.

La volta al món del caputxí Joaquim M. de Llavanes, de fra Valentí Serra.

Aquest llibre de 124 pàgines, editat pel Museu-Arxiu Vives i Tutó, ofereix una història gràfica sobre els llocs de la irradiació pastoral i de la projecció internacional assolida pel framenor caputxí Joaquim Vives i Tutó (1852-1923), fill de Sant Andreu de Llavaneres. El text és de fra Valentí Serra de Manresa i les fotografies de l'activista cultural Joan Devesa.

La imaginació simbòlica, de Gilbert Durand. Aquest llibre de 150 pàgines, editat per Fragmenta Editorial, apro-

REFLEXIONS D'ESTIU

10. Elogi de l'errada

N'hi ha que els costa *baixar del burro!* A l'Edat mitjana —s'emprava un llenguatge més culte— ho deien així: *Sostenella y no enmendalla*. I Confuci, que encara era més antic i més culte, ho expressava dient: «Cometre un error i no corregir-lo és un altre error». Ara bé, consolem-nos, ja que «*Errare humanum est*».

La primera cosa clara és que només s'equivoca qui busca, qui actua, qui es mou, qui es comunica. Actualment, buscant per internet no es pot arribar mai a trobar la veritat en cap camp del saber, la ciència, la política, o l'educació dels fills. Trobar la veritat o la resposta encertada demana una colla tal de condicions que fàcilment alguna ens pot fer equivocar el camí.

Trobar la veritat en qualsevol d'aquells camps demana habilitat, treball, intel·ligència, constància, i encara que pugui semblar-hi sobreria, humilitat. Únicament aquesta ens permetrà reconèixer i corregir l'error. Avui en el nostre món, aquesta recerca de la veritat es mou en un context extraordinàriament competitiu on es posa en joc el prestigi, el poder o el diner, s'obliga a cremar etapes, a arriscar seguretats, a ser poc exigents.

El fet que alguns dels grans invents o descobriments s'han fet gràcies a una errada o descuit, com és el cas de la penicil·lina, o l'arribada a les Amèriques, no ens permet justificar-les. Avui dia, sortosament, s'ha sabut reconèixer que només acceptant amb humilitat els errors podem anar trobant els bons resultats, cosa que ha pres forma en el mètode de l'assaig-error, partint per principi de l'inevitable error, per anar corregint la recerca.

En el món que descriu sant Pau: «Per això no tenen excusa, ja que, tot i conèixer Déu, no l'han glorificat ni li han donat gràcies tal com es mereix. Ben al contrari, s'han refiat de raonaments inútils, i el seu cor insensat s'ha omplert de foscor. Presumint de savis, s'han tornat necis... Han bescanviat la veritat de Déu per la mentida» (*Rm 1,20-22.25*), estem cridats a testimoniar la veritat: «Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera» (*Jn 16,13*).

Oriol Xirinachs

Elogi d'allò que no en fem mai,
Ed. Claret. Barcelona, 2021

fundeix en la interpretació del símbol. Segons Durand (1921-2012), l'essència dialèctica del símbol es manifesta en molts plans i els examina en diàleg amb Freud, Jung, Cassirer, Lévi-Strauss i altres, per concloure que el símbol es desplega al llarg del progrés de la cultura humana.

CINEMA

De déus i homes, (2010), dirigida per Xavier Beauvois. Basada en una història real, vuit monjos cristians de l'orde de la Trapa viuen en un monestir de la regió del Mont Atlas, a Algèria. La comunitat manté una estreta relació de col·laboració i cooperació amb una població veïna musulmana. A principis de la dècada de 1990, grups

fonamentalistes islàmics inicien una sèrie d'accions armades contra el govern i la població algeriana. Davant d'aquesta situació, els monjos es trobaran davant el dilema entre quedar-se al monestir i romandre a prop de la població o traslladar-se a una zona més segura.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Jesús te espera cada domingo

Hace ya semanas que nos encontramos de pleno en el verano y en el tiempo litúrgico llamado tiempo ordinario. Puede parecer que durante estas semanas no celebramos nada relevante. Sin embargo, es precisamente en la vida de cada día en la que Cristo se hace presente y nos anima a conocerlo, a amarlo y a seguirlo.

Para los cristianos el día más importante de la semana es el domingo, el día del Señor. Es posible que muchos tengáis algunos días de vacaciones y salgáis de vuestros pueblos y ciudades. Aunque así sea, no olvidéis que Cristo nos espera cada domingo en la Eucaristía para compartir con nosotros su vida, su muerte y la alegría de su Resurrección.

Hoy quisiera compartir con vosotros algunos nombres con los que la tradición cristiana se ha referido a este día. Espero que nos ayuden a vivir con más intensidad y gozo la celebración del domingo.

Sabemos que los primeros cristianos relacionaron el domingo con la Resurrección de Jesús. Este día era para ellos la Pascua semanal, una pequeña Pascua. También nosotros tenemos la oportunidad, cada semana, de unirnos a Cristo y de irnos convirtiendo en personas resucitadas que sirvan con alegría a sus hermanos.

El domingo es denominado también el primer día de la semana. En el libro del Génesis podemos leer que, el primer día de la creación, Dios creó la luz (cf. *Gen 1,1-4*). Los cristianos, desde hace siglos, han relacionado la creación con la resurrección de Jesús. La Resurrección es una nueva creación hacia una nueva existencia, en la que Jesús es el primer resucitado. Aprovechemos esta fiesta para dar gracias a Dios por la belleza de la creación y para conocer más a Jesús. Él es la luz del mundo (cf. *Jn 8,12*). Que Él nos ayude a ser pequeñas lámparas que den claridad y calor a los más necesitados.

El papa san Juan Pablo II en su carta apostólica *Dies Domini* llama al domingo «día de alegría, descanso y solidaridad» (N. 55-73). Ciertamente es una fiesta alegre porque nos encontramos con Jesús resucitado. Cada domingo podemos ver realizadas las palabras que dijo el Señor antes de su Pasión: «Estaréis tristes, pero vuestra tristeza se convertirá en alegría» (*Jn 16,20*). Es un día de descanso en el que podemos disfrutar de la naturaleza y de la compañía de nuestros familiares y amigos. Y también, ya desde los inicios del cristianismo, es un día de solidaridad en el que recordamos a los más pobres y compartimos con ellos los dones que Dios nos ha dado. Es por ello, que el papa san Juan Pablo II dice que el domingo es una «gran escuela de caridad, de justicia y de paz» (*Dies Domini*, 73).

Queridos hermanos y hermanas, tal como dijeron hace siglos los mártires de Abitinia, sin el domingo no podemos vivir. Pidamos al Señor que esta fiesta semanal renueve nuestras fuerzas y nos convierta en testimonios del Reino de Dios.